

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: IKrón. 29.1-19
Textus: IIKor. 9.

2000. márc. 26.
Gazdagrét

Az adakozás titkai

Pál apostol folytatja az adakozásról szóló tanítás kifejtését. A Korintusba írt második levélben két fejezet is azzal a nagy adománygyűjtési kampánnyal foglalkozik, amellyel a pogánykeresztyén gyülekezetek siettek a Júdeában élő, éhség sújtotta zsidókeresztyén gyülekezetek segítségére. A korintusi gyülekezet korábban kapcsolódott be ebbe a szolgálatba, amikor ígéreteket, felajánlásokat tettek szükségben lévő testvéreik számára. Most jött el annak az ideje, hogy ígéretüket beváltsák, és a felajánlott összeget az arra megbízottaknak átadják. A korintusiak szívében azonban - úgy tűnik - nagyobb volt a lelkesedés, az elhatározás, mint a véghezvitel. Amíg a sokkal szegényebb macedóniai gyülekezetek - éppen a korintusiak korábbi ígéreteinek alapján felbuzdulva - erejükön felül adakoztak, Pál attól tart, hogy a korintusiakkal szégyenben marad. Ezért emlékezteti őket levélben felajánlásaikra, és írja nekik: *"...az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány."* Ennek az utolsó gondolatnak az alapján az apostol újra az adakozásról tanítja kedves gyülekezetét (6-15 versek), amely tanításnak az "adakozás titkai" címet adhatjuk. Ennek alapján lássuk, hogy mit üzen Isten nekünk arról, hogy: 1. Hogyan lehetséges örömmel adni? 2. Hogyan lehet az adakozás által meggazdagodni? 3. Mi jár még együtt az Isten szerinti adakozással?

I. Az első titok: hogyan lehetséges örömmel adni?

Pál az adakozás lelkületére, és nem annak mértékére utal, amikor különbséget tesz hálaáldozat és kényszerű adomány között. Az első kifejezés jelentése: dícséret, áldás, áldáskívánás, jótétemény; a másodiké: nyereségvágy, kapzsiság, telhetetlenség (Varga Zs. szótár). Az apostol azt szeretné, hogy a korintusiak Isten előtt kedvesen adakoznának: *"Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert 'a jókedvű adakozót szereti az Isten'".* A jókedvű adakozó nem más, mint aki örömmel, jó szívvel, hálával ad, szemben azzal, aki csak kényszerből teszi ezt.

Az örömmel és tiszta szívvel való adakozás jó példája Dávid (IKrón.29). Miután adományt adott, majd a nép csatlakozott hozzá, azt olvassuk, hogy *"... örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az Úrnak."* Figyeljünk Dávid szavaira hálaadó imádságában: *"Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségekben. Én mindezt őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt."* Egy hatalmas népünnepevényként jelenik meg előttünk ez a nap, vajon mi a titka?

Az, amit Dávid imádsága elején vall meg. Istent áldja, magasztalja, majd így szól: *"Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. Mert ki vagyok én, és mi az én népem, hogy honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk."* Dávid azt vallja meg adakozása feletti örömeiben, hogy Isten az igazi adakozó. Ő az, akitől mindenünk származik. Amikor ad a sajátjából, valójában Istennek adja vissza, ami az övé.

Ugyanezt várja Pál a korintusiaktól, ugyanezt várja Isten tőlünk is. Mondd, mid van, amit Isten nem szabadon, tiszta és őszinte szívvel, örömmel és jókedvűen adott neked? El tudod képzelni, hogy fanyalogva, keseregve, számolgatva adta az életed? Képes vagy rá úgy gondolni, mint aki Jézus Krisztust úgy adta oda megváltásunkra a keresztre, hogy közben valamit megtartott magának, valami még értékesebbet elrejtett a szemeink előtt, csak hogy azt már ne kelljen odaadni nekünk? Nem, erre csak mi vagyunk képesek. Gondolod, hogy bármiféle kényszer hajtotta Istent abban, hogy Fiát elküldte ebbe a világba? Talán tetszeni akart valakinek, meg akart felelni

valakinek? Nem, így csak mi adunk. Isten az ő szabad szeretetéből, meg nem érdemelt kegyelméből adott Fiával együtt mindent minekünk (Róm. 8.32).

Éppen ezért gondold végig, hogy az, ahogyan te használsz a pénzed, de nem csak a pénzed, hanem az anyagi javaid, a lelki javaid, a képességeid, az időd, az energiád - Isten ügyében, méltó válasz-e arra, ahogyan Isten használta mindazt, ami az övé, érted. Mi a motivációd az adakozás mögött? Van, aki büntudatból akar így lefaragni. Van, aki "ki akarja fizetni" azt, hogy valamit, amit Isten rábízott, nem tesz meg. Van, aki szíve mélyén arra büszke, hogy ő többet ad... Van, aki *kényszerből*: úgy érzi, nem maradhat le. Sokat adhatunk különböző hamis indítékok alapján is (*kedvetlenül*, szó szerint: szomorúsággal, mert a pénzt, amit szeret, nem tudja elngedni könnyen), de jókedvűen, örömmel csak az képes bámit is adni Istennek, aki ezt az ő kegyelmére válaszként teszi.

II. A második titok: hogyan lehet az adakozásból meggazdagodni?

Pál arról ír, hogy az adakozás meggazdagít. Annak, aki ad, aki Isten ügyére áldoz, nem kevesebb lesz, hanem több. Ennek illusztrációjára - a Példabeszédek könyvéhez visszanyúlva - egy a mezőgazdasági életből vett képet használ: *"Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat."* Azaz, aki bőven, hálával, jó lélekkel ad, az olyan, mint az a szántóvető, aki bőven vet és bőven is arat. Aki ad, az nem elveszít, hanem elvet valamit, amiből sokkal több fog kikelni. Az örömmel való bőkezű adakozás ugyanolyan bizonyosan terem "gyümölcsöt", mint az elvetett mag az aratás idején. Így gazdagodhatunk meg mindannyian, ehhez azonban sokaknak alapvető szemléletváltásra van szüksége.

Mit foglal magában ez a meggazdagodás?

- * *Nem pénzbeli gyarapodást.* Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert mind külföldön, mind hazánkban elterjedően van egy olyan felfogás, amely szerint az Úrnak történő adakozás a legjobb anyagi befektetés, a megtérés egyenlő az anyagi gondok megszűnésével, a meggazdagodással. Általában olyan ószövetségi helyekre építik ezt, amelyekben - Isten áldásának jeleként - anyagi bőséget ígér Izraelnek. Jézus követése azonban nem erről szól. Ugyanakkor igaz, hogy sokan tapasztalták már életük folyamán: amikor örömmel és hálával adtak az Úrnak, ő csodálatos módon térítette azt vissza. Valamint az is igaz, hogy aki nem tiszteli az Urat vagyona legjavából, az ezzel semmit sem spórol meg magának. Ez azonban nem vezethet egy hívő embert sem arra, hogy szívében azzal adakozzon, hogy "majd többszörösen visszaadja ezt nekem az Úr". Ez a kalmárszemlélet nem egyeztethető össze a "jókedvű" adakozással.
- * *Akkor miben várhatjuk a meggazdagodást?* Pál így ír: *"Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek..."* Isten a szükségest adja meg, amely kifejezés a megélhetéshez alapvetően szükséges dolgokat, és az ezek meglétéből származó elégedettséget foglalja magában. Igazán az gazdag, aki elégedett; aki Isten kegyelmére válaszként örömmel ad a rászorulónak, az elégedett és gazdag. Aki azért ad, hogy többet kapjon vissza, az még adakozásában is szegény. Figyeljük meg, hogy ebben a mondatban Pál Istennek hatalmára utal, és ezt húzza alá azzal, hogy négyszer szerepel a "minden" szó. Minden kegyelmét kiárasztja rátok, mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek...
- * *De még ennél is többet ad:* bőséget minden jó cselekedetre. Aki örömmel ad, azt Isten úgy gazdagítja meg, hogy újra tudjon adni. Itt kezd kibontakozni előttünk, hogy nem egyszeri, vagy akár egymást követő eseményekről van szó, amikor magunk elé képzeljük a "jókedvű adakozót", hanem egy lelkületről, egy életmódról, arról az emberről, akit az Ószövetség igaz embernek nevez. Erről beszél a 112. Zsolt., amit idéz is Pál: *"Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké."* Ezeket olvassuk még róla a zsoltárban: az Urat féli, könyörületes, kölcsönt ad, törvényesen jár el ügyeiben, nem fél a rossz hírtől, bőven ad a szegényeknek, igazsága megmarad.

Szeretnél-e ilyen ember lenni? Aki boldogan ad mindabból, amit az Úrtól kapott. Aki hihetetlenül gazdag, mert tudja, mindene ajándék, és elégedett. Aki nem fordítja el a fejét a szegények mellett.. Akinek az életformája az adás. Nemcsak pénzben, hanem mindenben: autója, lakása, képességei, ideje - mind-mind az Úré, mind-mind használatban, ha szükség van rá. Lehetsz-e másmilyen ember, ha Krisztus követője vagy? Nem ilyen volt maga Jézus? A Róm.8.12-ben az adakozás, mint lelki ajándék is említést nyer. Vannak, akiket Isten különösen megáldott azzal, hogy tisztaszívűen, örömmel, hálával, szerényen, titokban adnak. Nagyon gazdag, áldott, igaz emberek ők. Bárcsak lennének minél többen ezek a gyülekezetünkben!

III. A harmadik titok: mi jár még együtt az Isten szerinti adakozással?

Amikor Pál az adakozás eredményéről beszél, többre mutat annál, hogy enyhülnek a júdeai keresztyének terhei, valamint meggazdagodnak azok, akik tiszta szívvel adnak: *"Mert ennek a szolgálatnak az ellátása ... sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt."*, sőt: *"... e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást teszték..."*. Minden adakozás célja Isten dicsősége, amely sokaknak száján és szívében gyarapszik. Jézus Krisztus minden követőjének öröm, ha valaki meglátja őt. Felismerjük-e, hogy a róla való bizonyoságtétel egy módja az, ha a szükségben lévőket észrevesszük és megsegítjük? Elcsodálkozunk-e Istennek azon a kegyelmén, amikor azt tapasztaljuk, hogy valakire gondoltunk, valakit megsegítettünk, és kiderült, hogy ő éppen Isten előtt volt imádságban, nehéz szükségében, és a mi szívünk indulata Isten válasza volt erre. Ekkor ő nem nekünk lesz leginkább hálás, hanem Istennek, aki ilyen csodálatos módon viseli gondját, és ez nem elkedvetlenít minket, hanem örömmel tölt el. Istennek sok dicsőséget szerez, ha gyermekei nem kapzsiak, nem a pénz szerelmesei, hanem bőven adnak abból, amit tőle kaptak. Ebből a szabadon ajándékozó Istenből mutatnak be valamit a világ számára, ami hálaadást szül. Mi pedig mi mást szeretnénk, mint hogy minél többen magasztalják őt?

Az Isten iránti hálán túl az adakozás egy másik "gyümölcseről" is ír az apostol: *"És ők könnyörögnek is értetek, és vágyódnak utánatok, mivel Istennek jósága bőven kiáradt rátok."* Az adakozó és az adományt elfogadó, a korintusi és a júdeai gyülekezetek között a szeretet és az imádság kapcsolata kezd el kiteljesedni. Távol vannak egymástól, nemcsak földrajzilag, hanem kultúrálisan is, de most egy olyan közösséget tapasztalnak meg, amelynek látható kifejezését a pénz adja meg. Mindkét fél tudja, hogy ebben az eseményben *Isten kegyelme* munkálkodott, hiszen Isten kezdte el a bőkezűség, a hálaadás, az ebből fakadó közösség láncreakcióját. A korintusiak engedelmessége nagyobb, látható egységet szült - és ez az Isten szerinti adakozás egyik titka.

Hogy hogyan és kivel köt össze Isten, ha engedelmeskedsz neki, nem tudom. De azt igen, hogy ha engedelmeskedünk annak az Istennek, aki kimondhatatlan ajándékkal ajándékozott meg minket, és őt követve mindig csak kapni és birtokolni akaró életből elsősorban adni kívánó emberekké változunk át, meglátjuk, ahogy titkait fellebbenti előttünk, és úgy látjuk meg őt munkálkodni, ahogy korábban soha. *Adjad magadat őneki, hogy ő adhasson téged másoknak!*
ÁMEN!